

РЕШЕНИЕ

№ 36272

гр. София, 04.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в
публично заседание на 30.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златил Чолаков

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **9676** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалбата на Ф. Х., [дата на раждане], гражданка на С., действаща чрез М. А. М., гражданка на С., [дата на раждане] - нейна майка и законен представител, чрез процесуален представител адв. Ш., САК, срещу Отказ за виза от 06.08.25г. на основание чл.10, ал.1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 ЗЧРБ, постановен от А. З. - съветник консул в Генералното консулство на Република България в [населено място]- Република Турция, по заявление № IST 25018532V от 27.06.2025г. за виза тип Д, подадено от Ф. Х..

В жалбата се сочи, че оспорвания отказ не е издаден в изискуемата от закона форма, доколкото е постановен без да са посочени фактическите основания обосновали издаването му и без да са изложени конкретни мотиви. Твърди се, че същият е издаден в противоречие на принципа за пропорционалност въведен в чл. 6 АПК. Изложени са доводи, че издаденият административен акт в този си вид засяга в значителна степен правото на личен и семеен живот на неговия адресат по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне.

Ответникът А. З. завеждащ "Консулска служба" в Генерално консулство на РБ в И., Република Турция, оспорва жалбата и изпраща административната преписка в цялост, не се явява на проведеното открито съдебно заседание. Главен специалист И. А., дирекция „КО“ на МВнР изпраща становище по делото

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 86-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира

за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 27.06.2025 г. Ф. Х., [дата на раждане] , гражданка на С., действаща чрез М. А. М., гражданка на С., [дата на раждане] - нейна майка и законен представител, е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти на С.; застрахователна полица за медицински разходи, Решение № 12195 от 22.11.2024 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл.34, ал.1 и 2 от ЗУБ е разрешено на Ю. Х. М. да се събере на територията на Република България със своята съпруга М. А. М., и децата им М. Р. Х. Ю., Д. Ю., Е. Ю. и Ф. Х. Ю.; карта на чужденец с хуманитарен статут на Ю. Х. М., Решение № 5192/04.04.2024 г., с което се предоставя хуманитарен статут на Ю. Х. М., копие от свидетелство за семейно положение.

Издаден е оспореният Отказ от 06.08.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ от съветник, консул А. З. завеждащ "Консулска служба" в Генерално консулство на РБ в И., Република Турция. Като правно основание в отказа са посочени разпоредбите на чл.10, ал.1, т. 9, т. 17, т. 22 и т.24 от ЗЧРБ, а като фактическо такова – след извършени проверки е установено, че събиращите семейства си чужди граждани, с получена закрила в България, реално не пребивават в страната, нямат осигурено жилище, задължително здравно осигуряване, средства за издръжка, за да не прибягват членовете на семейството им до системата за социално подпомагане.

По делото е получен отговор от ДАНС, в който се сочи, че съгласувателната процедура по заявлението на кандидата за виза не е извършвана, ДАНС не е изразявала становище, Няма изготвени писмени документи, които са относими към воденото производство.

Гл. специалист И. А., представител на ответника с молба прилага копие, изпратено до Директора на Дирекция „КО“ от ДАНС, с дата 28.05.2025 г., след постановения отказ от 06.08.2025 г.. В това писмо са изброени имена на чужденци, кандидати за виза тип „Д“, за които се твърди, че съществува вероятност да използват предоставената им виза за транзит към трета държава – Германия. Сред изброените лица, не фигурира името на Ф. Х..

В получено писмо от Дирекция Миграция се сочи, че същата не участва в процедурата за национално консултиране по издаване на дългосрочни визи на основание решения за събиране на семействата от ДАБ при МС.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 86-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Видно от данните по делото оспореният отказ е връчен на 06.08.2025 г., а жалбата е входирана в АССГ на 14.08.2025 г., поради което съдът счита, че е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, следователно същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от съветник, консул А. З. завеждащ "Консулска служба" в Генерално консулство на РБ в

И., Република Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на генерален консул В. В. в същото посолство въз основа на т.4 от Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа.

Съдът приема, че оспореният административен акт не е издаден в предвидената от закона форма – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. В него е посочено правното основание за издаването му (чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Преповтарянето в мотивите на акта на законовите норми на чл. 10 от ЗЧРБ не отговаря на изискванията за неговото мотивиране по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени, как и кога са извършени въпросните проверки, още повече, че в случая отказът за издаване на виза е издаден на дете - Ф. Х., [дата на раждане] , което в лично качество няма как да има собствени средства за издръжка или осигурено жилище.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D” е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АК, доколкото препятства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Страните не спорят, че Ф. Х. е член на семейството – дете на Ю. Х. М., гражданин на С., на когото е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на когото е издадено решение № 12195 от 22.11.2025 г. на председателя на ДАБ, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на ЗУБ му е разрешено да се събере на територията на Република България със своите деца и съпруга. Дължим е извод, че са налице предвидените от ЗЧРБ предпоставки и изисквания за издаване на поисканата виза тип „D”.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви в оспорения отказ, че чрез извършени проверки са установени факти, които обективират извода, че членовете на семейството ще използват българската система за социално подпомагане, тъй като лицето с предоставена международна закрила не пребивава в страната и не разполага със средства за издръжка. В административния акт не е посочено как е достигнато до този извод и какви са точните и ясни

доказателства, които го подкрепят. В административната преписка не са налице такива годни доказателства. В хода на съдебното производство също не бяха представени такива. Нещо повече, в проведеното открито съдебно заседание процесуалния представител на жалбоподателката представи писмени доказателства, които подкрепят твърденията на оспорващата, че нейния баща Ю. Х. М. пребивава в страната, получава доходи и има средства за издръжка. Бяха представени и приети от съда договор за наем от 19.06.2025 г., трудов договор от 24.09.2025 г., служебна бележка от дружеството, в което работи Ю. М., както и справка за трудови записи на същото лице и копие от неговата карта на чужденец с хуманитарен статут.

Допълнително от представения отговор от ДАНС е видно, че за лицето Ф. Х. не е налице отрицателно становище. Тя не представлява заплаха за националната сигурност.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. След анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства е дължим извод, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните части от законовите норми на чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирано. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. При наличие на постановено решение за събиране на семейството, отказът за издаване на виза е в противоречие с интереса на членовете на това семейство, а именно да живеят заедно като по този начин реализират правото си на личен и на семеен живот по смисъла на чл.8 от ЕКПЧ. От административния орган не са наведени и по делото не се установяват основания по чл.8, пар.2 от ЕКПЧ за държавна намеса в това право.

Съгласно чл.8, ал.5 от ЗЧРБ след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл.20, ал.1, т.2 от НУРИВОВР). Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо да се предвидят благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството. Разпоредбите на Съображение 14 и чл.5, пар.4 от Директива 2003/86/ЕО изискват решението за отказ на заявлението да бъде надлежно мотивирано. Съюзният акт предвижда, че държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве (чл.6, пар.1). В

конкретния случай, административният орган не е намерил основания, свързани с обществения ред и сигурност, а наведените такива от националното законодателство (чл.10, ал.1, т.9, т. 17, т.22 и т. 24 от ЗЧРБ) са недоказани и необосновани (чл.170, ал.1 от АПК). Изложеното определя материалната незаконосъобразност на оспорения отказ по смисъла на чл.146, т.4 от АПК.

При визираните цели в Преамбюла на съюзния акт на вторичното европейско законодателство съдът намира отказа за несъответен на преследваната законова цел – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.5 от АПК. Съгласно чл.2, б. „г“ от Директива 2003/86/ЕО „събиране на семейство“ означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице.

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на разноски. Такива се претендират своевременно в размер на 1000 лв. с представен в проведеното открито съдебно заседание по делото, договор за правна помощ, в който е посочено, че сумата е заплатена в брой при неговото подписване. Исканото адвокатското възнаграждение е в минимален размер по чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 86-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на на Ф. Х., [дата на раждане] , гражданка на С., действаща чрез М. А. М., гражданка на С., [дата на раждане] - нейна майка и законен представител, Отказ за виза от 06.08.25г. на основание чл.10, ал.1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 ЗЧРБ, постановен от А. З. - съветник консул в Генералното консулство на Република България в [населено място]- Република Турция, по заявление № IST 25018532V от 27.06.2025г. за виза тип Д, подадено от Ф. Х..

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на Ф. Х., [дата на раждане] , гражданка на С., действаща чрез М. А. М., гражданка на С., [дата на раждане] - нейна майка и законен представител, разноски в размер на 1000 лв.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

Съдия: